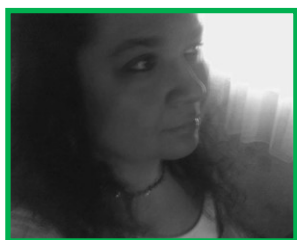

Szabad vagy, csak egyéniséged a börtön

A semmiben ott a csend, a csendben a minden! Elvehetek a semmiből, a csendből egy lehetőséget, megszólaltathatom. Hogy melyiket, az már rajtam múlik, a hitemen és a tudatosságomon. A mai társadalom nem kedvez az önmegvalósításnak, hisz folyamatosan korlátok közé vagyunk szorítva. A rendelkezések és a törvények olyan keskeny utat adnak, amelyen csak koncentráltan, óvatosan tudunk tipegni, jobb esetben haladunk, de számtalan esetben tapasztalni a stagnálást és

Hajnal
Mária

a hanyatlást is. Olyan programokat rögzítenek belénk már a szüleink is, amelyek kishitűvé, és a kreativitásunkkal szembeni gyilkosokká tehetnek bennünket.

Az utóbbi napokban sokat gondolkodtam a szabad akarat és a sors közötti összefüggésről. Ha elfogadjuk, hogy a sorsunk dominál, ráadásul akár 70-80%-ban, akkor széttárhatjuk a karunkat, és azt mondhatjuk: ez már nem az én felelősségem, Isten így rendelte, nincs mit

tennem! Passzívvá válunk, s megkaphatjuk a kényelmes felmentést. Ám ha elfogadjuk a most oly divatos, a gondolat teremtő erejét hangsúlyozó szemléletet, akkor a felelősség bizony a miénk is.

Erőforrásokkal születünk. Mindenki él a kreativitás, amelynek szabad utat kellene engednünk, ki kellene taposni a tudatunkban azokat a pályákat, amelyek a korlátaink legyőzését szolgálnák. Nem kell mindig gondolkodni! Ha belegondolunk például egy-egy művészeti tevékenység társadalmi keresletébe, akkor már az alapötlet megszületése után azonnal el is kellene vetnünk a tervünket. Hisz milyen nehéz manapság betörni a könnyűzenei iparba, megjelentetni egy könyvet, kész tortúra. Ki vesz manapság festményeket, amikor emberek éheznek?

Persze ha önmegvalósításra törekszünk, akkor szigorúan tilos ez az attitűd! El kell távolítanunk a torlaszokat, mint egy zsilip kapuját fel kell emelnünk, és hagyni kell, hogy az alkotási készségünk áramolni kezdjen, megindítva egy olyan folyamatot, amellyel kapcsolódhatunk a teremtés folyamatához, a belső hangunkra hallgatva engedelmessé válunk a gondviselés gyengéd unszolásának. Az alkotás folyamata

felszabadítja a lelkünket a satu alól, olyan, mintha friss oxigénhez jutnánk a poshadt levegőjű pince fogsága után.

A művészeteket hangsúlyoztam, de az alkotás spektruma ennél jóval szélesebb, és visszavezethető az önismerethez és a bátorsághoz. Ha valaki arra érez késztetést, hogy cukrász le-

azon, hogy az ilyen fokú őszinteség, amelyet megjelenítek, szükséges-e? Aztán rájöttem, hogy középszerűt bárki tud írni, még az is előfordulhat, hogy én is ebbe a kategóriába fogok esni, de ha már belevágtam, akkor legalább az én írásom legyen meghökkentően, vibrálóan nyílt.

„...hagyni kell, hogy az alkotási
képességünk áramolni kezdjen,
megindítva egy olyan folyamatot, amellyel
kapcsolódhatunk a teremtés folyamatához...”

gyen, mert a sütés által válik teljessé és boldoggá, akkor azt kell tennie. Fel kell ismerünk önmagunkban, azokat a talentumokat, amelyek gyakorlásával kiteljesedhetünk.

Ha rátalálunk végre a saját programunkra, akkor az univerzum is mellénk áll. Olyan segítségket kaphatunk, amelyről nem is álmodunk. Egyszerűen elénk kerül az úton, csak le kell érte hajolnunk, mert nem vagyunk egyedül. Ez a Tao bölcsessége. Ha valaki rátalál az útjára, akkor az azt jelenti, hogy elhagy egy másikat. Lesznek olyanok a környezetünkben, akik nem értik meg a felfelé való törekvésünket, mert szembesülnek a saját tehetetlenségükkel, viszont minden apró változtatás új körülményt teremtve új emberek bevonását eredményezi.

Egy éve éreztem először, hogy a belül kavargó gondolataimat kiírom magamból. Meglepően könnyedén ment, bár néha kimentem a közeli parkba és sétáltam egy nagyot eltöprengve

Nagy álmom, hogy író legyek! Sajnos ezt nem én döntöttem el, megtehetek mindent azért, hogy azzá váljak, de nem határozhatom meg magam, mert az az olvasók dolga. A fejemben a szerző és az író elkülönül. Szerző bárkiből lehet, de az író az egy nívó. Gyakorlok, írok, hogy egyre finomabban, árnyaltabban, összetettebben tudjam megjeleníteni, amit a világról gondolok, de rájöttem, hogy siettetni nem tudom az érés/beérés folyamatát. Olyan, mintha építkeznék. Megszilárdítom az alapokat, egyik szintről a következőre csak akkor tudok lépni, ha az olvasó társadalomnak igénye van rám. Munka ez is! Nem lesz tőle izomlázam, de ugyanolyan nehéz, mintha kemény fizikai munkát végeznék, csak más a szintér. Ha stabil az eredmény, akkor képes dacolni az idővel, elég tartós ahhoz, hogy építsek rá, akár ezzel a cikkel is. Bristol szerint azzá leszünk, akivé válni kívánunk. Ennek a fényében kell élni!